

NOORTEROMAAN

KASIE WEST
SINU KÕRVAL



Originaali tiitel:
Kasie West
By Your Side
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on autori fantaasia vili ja kõik sarnasused tegelike sündmuste, kohtade või inimestega – elavate või surnutega – on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2017 by Kasie West
This edition published by arrangement with Taryn Fagerness
Agency and Synopsis Literary Agency.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2021.

E01389021
ISBN 978-9949-82-705-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Autumnile, kes on sõltumatu, tark ja sarkastiline –
üks minu lemmikkombinatsioone.
Ma armastan sind!*

1. peatükk



Olin raamatukogus luku taga ja üritasin maha suruda paanilist hirmu. Sõna otseses mõttes luku taga. Nagu kõik oli suletud. Kõik ukсед, kõik aknad, kõik ventilatsioonivad. Okei, ventilatsiooni polnud ma katsetanud, aga kaalusin seda tõsiselt. Ma polnud piisavalt meeleheitel... veel. Mu sõbrad taipavad, mis on juhtunud, ning tulevad tagasi mind päästma, kinnitasin endale. Pidin lihtsalt ootama.

Kõik algas sellest, et pidin minema tualetti. Noh, sellele eelnes suur hulk karastusjooke – kaheliitrine Dr Pepper, mille Morgan raamatukokku oli smugeldanud. Selleks ajaks, kui Jeff minu kõrvale istus, tuues iga kord minu poole naaldudes ninna puude ja taeva laotuse ja päikese lõhna, olin tühjendanud pudelist rohkem, kui pidanuks.

Alles siis, kui päev akna taga oli tumedaks tõmbunud, raamatukoguhoidja teatanud, et on aeg lahkuda, ja me maaluse parkla poole suundusime, kus me viieteistkümnekesi nelja autosse pidime mahtuma, tundsin, et ma ei jõua tänavanigi, rääkimata kanjonis ootavast laagrilõkkest.

„Pean pissile minema,“ kuulutasin kotti Jeffi pagasiruumi lennutades. Lisa keris akna alla. Tema auto, pargitud Jeffi oma kõrvale, oli juba käivitatud. „Ma arvasin, et sõidad minu autos, Autumn.“ Ta naeratas mulle kavalalt. Ta teadis, et tahan Jeffiga minna.

Naeratasin vastu. „Olen kohe tagasi. Lõkke juures pole tualetti.“

„Seal on palju puid,“ nentis Jeff, läks ümber auto ja lõi pagasiruumi kinni. Selle kaja veeres läbi peaaegu tühja parkla. Nägin tema auto tagaistmel juba kolme inimest ja neljandat kõrvalistmel. Ei. Nad olid minust ette jõudnud. Pean ikkagi Lisaga minema. Pole hullu, lõkke ääres on mul küllalt aega Jeffiga rääkida. Ei olnud minu loomuses kustumatu kiindumuse eest julgelt tegutseda, aga ligi kahest liitrist kofeiinist põhjustatud erutus ja peas tiirelnud Lisa hoiatus, et Avi püüab Jeffi mu nina alt ära naepsata, andsid mulle kuraasi.

Kiirustasin tagasi piki koridori, trepist üles ja läbi klaas-tunneli, kust avanes vaade siseõue. Kui ma raamatukogu põhikorrusele jõudsin, olid pooled tuled juba kustutatud.

Raamatukogu oli liiga suur ja vajanuks rohkem tualette, olin viimaks kohale jõudes veendunud. Lükkasin raske puitukse lahti ja leidsin kähku kabiini. Paberihoidik oli tühi. Paistis, et pean istumise asemel kükitama.

Kui ma püksilukku üles tõmbasin, kustused tuled. Kiljatasin ja puhkesin siis naerma. „Naljaninad.“ Kindlasti oli Jeffi parim sõber Dallin lülitid üles leidnud. See tundus just selline asi, mida ta teeks.

Tuled aga jäidki kustu ja minu karjatusele ei järgnenud naeru. Need pidid töötama liikumisanduritega. Lehvitasin käega. Ei midagi. Kobasin ust, üritades mitte mõelda kõigile selle külge klammerdunud pisikutele, kuni leidsin riivi ja lükkasin selle lahti. Ülemisest aknast kumas tänavavalgustus, seega nägin

piisavalt, et põhjalikult käsi pesta. See oli keskkonnasõbralik tualett, mis tähendas ainult kätekuivateid. Pühkisin käsi vastu teksaseid, valides kõige ebaefektiivsema kuivatamismeetodi asemel kiiruse. Minu peegelpilt oli vaid vari, aga naaldusin siiski ettepoole, et kontrollida, ega meik laiali pole läinud. Nii palju kui nägin, oli kõik korras.

Koridoris valgustasid teed ainult üksikud laevalgustid. Koht oli lõplikult suletud. Lisasin kiirust. Hilisõhtune raamatukogu oli õudsem, kui oleksin arvanud. Kolmemeetrine klaastunnel sädeles, sest õues hakkas langema lund. Ma ei seisatanud, ehkki kiusatus oli. Loodetavasti ei mõjuta lumesadu lõket. Kui lõke püsib, oleks see maagiline. Ideaalne öö puhtsüdamlikuks vestluseks. Jeff ei pööraks ju ära, kui talle räägin, ega? Ei, ta on minuga terve õhtu flirtinud. Ta valis ajaloo esse jaoks isegi sama ajajärgu. Ma ei usu, et see on kokkusattumine.

Mis puutub metsaonni, kus me tüdrukutega pärast lõkkeõhtut oleme, siis oleks lumi täiuslik. Äkki jääme lumevangi. Seda on varem ka korra juhtunud. Alguses ajas see mind jubedalt närvi, aga lõpuks kujunes see elu parimaks nädalalõpuks – kuum šokolaad ja kelgutamine ja tondijutud.

Jõudsin parkla ukсени ja lükkasin metallkäepidet. See ei liikunud. Lükkasin uuesti. Ei midagi. „Jeff! Dallin! See ei ole naljakas!“ Litsusin nina vastu klaasi, aga nii kaugele, kui ma kahele poole nägin, polnud seal ei autosid ega inimesi. „Lisa?“

Harjumuspäraselt tahtsin mobiiltelefoni võtta. Mu käsi leidis tühja tasku. Olin nädalalõpu koti koos kogu kraamiga – mobiili, riiete, jope, käekoti, näkside, fotoka, ravimitega – visanud Jeffi auto pagasiruumi.

Ei.

Jooksin teist väljapääsu otsides terve raamatukogu läbi. Mida ilmselt polnud. Kuus välja viivat ust oli lukus. Ja seal ma siis olin, selg toetumas vastu parklaseina, sellest õhkav külmus

naha alla pugemas, kinni tühjas raamatukogus, kofeiin ja ärevus kehas tukslemas.

Südame pekseldes hakkas minus kerkima paanika ja see löi hinga kinni. Rahune. Nad tulevad tagasi, ütlesin endale. Liiga palju inimesi ronis liiga paljudesse autodesse. Nad kõik arvasid, et olen mõnes teises autos. Kui kõik neli autot lõkkeplatsile jõuavad, märkab keegi, et mind pole, ja nad tulevad tagasi.

Arvutasin kaua see aega võiks võtta. Kolmkümmend minutit kanjonisse, kolmkümmend tagasi. Pean siin tund aega ootama. Nojah, nad peavad leidma kellegi, kellel on võti. Aga see ei tohiks palju aega võtta. Neil kõigil on telefonid. Nad saavad vajadusel ka tuletõrjesse helistada. Okei, nüüd muutusin dramaatiliseks. Päästeametisse pole küll vaja helistada.

Ergutuskõne mõjus. Polnud mingit põhjust närvi minna.

Ma ei tahtnud oma kohalt lahkuda, peljates, et sõbrad naastes mind ei näe. Või et mina neid ei näe ega kuule. Aga ilma telefoni ja fotoaparaadita polnud mul millegagi aega veeta. Hakkasin väga valesti laulu ümisema ja puhkesin oma ponnistuse peale naerma. Võiksin ehk lihtsalt lugeda auke laepaneelides või... vaatasin ringi ja ühtegi mõtet ei tulnud pähe. Kuidas inimesed ilma mobiilita üldse aega veedavad?



„...sinine on taevas. Linnud üle vikerkaare lendavad.“ Laulmine mulle küll niipea plaadilepingut ei too, aga see ei takistanud mind täiest kõrist paari laulu üürgamast. Kurk kibe, jäin wait. Oli möödunud vähemalt tund aega.

Mu tagumik oli tuim ja külm ronis põrandast ülespoole, panes mind värisema. Nädalavahetuseks lülitatakse ilmselt küte välja. Tõusin ja sirutasin end. Ehk on siin kuskil mõni telefon. Siiani polnud mul pähe tulnud seda otsida. Ma polnud kunagi pidanud telefoni otsima. Mul oli alati telefon kaasas.

Seitsmendat korda sel õhtul kõndisin läbi klaastunneli. Nüüd oli õues kõik valge. Maapind oli kaetud lumega ja puud olid härmas. Soovisin, et mul oleks fotokas selle kontrasti jäädvustamiseks: hoone ja puude tumedad siluetid lume heleduse taustal. Aga mul polnud, seega läksin edasi.

Alustasin sissepääsu juurest, aga telefoni ei leidnud kusagilt. Lukustatud kabinetis võis ehk olla, aga massiivne laud varjas vaadet. Isegi kui ma telefoni näeksin, ei ole mul ju võtit. Klaasist paarisuste taga oli koht, kus paiknesid pooled raamatud. Teine pool oli mu selja taga lasteosakonnas. Sees oli hämaram ja ma kõhklesin pisut uste vahel, kohanedes enda ees avaneva tohutu ruumiga. Saali keskosa täitsid suured tugevad riulid, nende ümber lauad ja istumiskohad.

Arvutid.

Seina ääres olid arvutid. Saaksin saata meili või sõnumi.

Sisse astunud, tundus ruum veel pimedam. Siin-seal olid mõned laualambid ja ma sirutasin käe, katsumaks, kas need on ainult dekoratsioonid või töötavad ka. Lamp süttis sooja valgusega. Arvutiteni jõudmiseni olin põlema pannud kolm lampi. Üldise pimeduse vähendamiseks oli neist vähe abi, aga nad löid hubasema õhkkonna. Naersin endamisi. Hubasema mille jaoks? Tantsuõhtuks? Õhtusöögiks küünlavalgel?

Istusin arvuti taha ja lülitasin selle sisse. Töötaval ekraanil oli kast, kuhu tuli sisestada raamatukogutöötaja kasutajanimi ja parool. Oigasin. Täna õhtul ei olnud õnn küll minu poolel.

Kuulsin pea kohal kriiksuvat heli ja tõstsin pilgu. Ma ei teadnud, mida ma arvasin nägevat, aga seal polnud midagi peale pimeduse. Hoone oli vana ja ilmselt ööks valmistumas. Või oli see lumi või tuul, mis ülemise akna vastu peksis.

Üks teine heli pani mind koridori kiirustama. Sikutasin käepidet nii kõvasti, kui jaksasin. Uksed jäid kindlalt suletuks. Vaatasin läbi kitsa küljeakna välja. Maja eest läbi kulgeval peateel

sõitsid autod, aga kõnniteed olid tühjad. Keegi ei kuuleks, kui ma vastu klaasi kolgiksin. Teadsin seda. Olin seda juba katsetanud.

Pole hullu. Raamatukogus pole peale minu kedagi. Kes oleks veel nii tobe, et jääks raamatukokku lõksu? Ihuüksi. Ilma väljapääsuta. Tähelepanu mujale. Ma pean tähelepanu mujale juhtima. Samas polnud mul mitte midagi kaasas.

Raamatud! See koht kubises raamatutest. Võtan ühe raamatu, leian kõrvalise nurga ja loen, kuni keegi mu leiab. Mõni võiks sellist olukorda lausa unistuse täitumiseks pidada. Ka mina võiksin sellest nii mõelda. Mõtetes peitub jõud. See oli unistuse täitumine.

2. peatükk



Ehmusin ärkvele ja mul kulus veidi aega, enne kui mulle meenus, kus ma olen – löksus raamatukogus. Lugemiseks valitud raamat lebas avatult mu süles ja pea oli vajunud tooli käetoele. Kael oli kange, kui end istuma kohendasin. Masseerisin kukalt. Kell registraatorilaua taga seinal näitas kaks viisteist.

Miks keegi minu pärast ei muretsenud? Mind ei otsinud? Ehk siiski otsisid. Valedest kohtadest. Kas kõik arvasid, et läksin lõkke äärde? Ja et otsustasin sealt koju minna?

Vanemad löövad mu maha. Neilt polnud kunagi lihtne saada luba tüdrukutega metsaonni jääda. Pidin seda kõvasti kauplema. Mu ema oli advokaat ja oskas liigagi hästi panna mind asju enda seisukohalt nägema, sellepärast läksin alati kõigepealt isa juurde. Lisaks töötas isa kodus (*Loomas ideaalset hüüdlauseid või logo teie ettevõttele. Tema sõnad, mitte minu.*), nii et ta oli soovide esitamiseks kättesaadav. Kui tema juba minu poolel oli, suutsime tavaliselt üheskoos ema veenda. Läbirääkimised olid olnud umbes sellised:

„Issi, kas ma võin nädalavahetuseks Lisa metsaonni minna?“

Ta pöördus laua tagant minu poole. „Kumb kõlab paremini: Tommy’s – sest iga päev on sõõrikupäev.“